

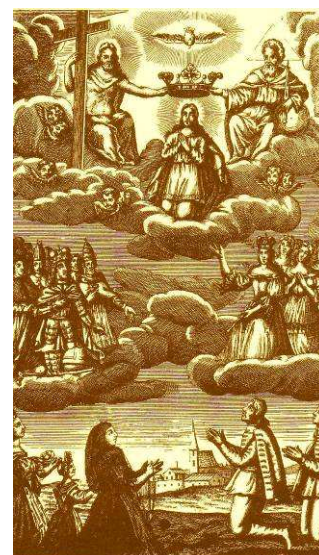
Boh z evanjelia

Čo je v živote to najdôležitejšie? Pochopiť základný princíp nášho volania k životu. Som volaný k tomu, aby som sa Bohu odovzdal. Nie k tomu, aby som Bohu prišiel na kobyľku, aby som vedel ako to vlastne funguje, ako dosiahnuť čo najväčších úspechov svojho duchovného života. Všetky tieto úvahy sú naprosto zbytočné a každý z nás nejakým spôsobom môže k tomu byť blízko, alebo ďaleko, zvlášť pre mužov je to veľmi zvodné, že človeku sa objaví priestor moci. Pokušenie moci, slávy a úspechu staré ako ľudstvo samo. A toto je podstata všetkých tých volaní k náboženstvu, ktorá vábí človeka do iluzórnej náboženskej činnosti. Takže navonok ten človek vykazuje spustu aktivity a pritom nemusí Bohu slúžiť. Taký človek si vytvorí Boha podľa svojich vlastných predstáv a nakoniec je schopný tohto Boha i nenávidieť. To sú všetky tie druhy Balov, ktorých si ľudia môžu vymyslieť, nech ich nazvú akokoľvek, Bálom sa totiž môže stať čokoľvek, úplne všetko, mimo Boha samého. Ide o to, že človek sa nedá pohltiť ničím iným než je Boh sám. To je jeden z tých falošných prístupov voči Bohu, pokušenie s ktorým musí každý z nás bojovať. Boh je tu pre mňa, ale ja to nepochopím, pokiaľ ja nebudem pre Boha.

Príklad manželov: Je to veľmi názorné v tom, čo sa odohráva medzi manželmi a medzi mnou a Bohom. V manželskom sľube sa odovzdáva jeden druhému. On sa odovzdá, ona iba slovami. To znamená, že v tej chvíli keď on sa jej odovzdá, ona si s ním začne robiť čo chce a nastúpi proces podpaučizácie, keď muž behá, čistí, umýva, varí... a usmieva sa ako by bol spokojný, ale v jeho srdci sa rodí hrozná nenávisť. Pretože tú ženu svojím spôsobom už potrebuje a pritom otročí. Obrátene to môže byť tak isto. Rozumieš tomu? A to je z toho, že nepochopili obidvaja ten princíp darovania. A nie je šťastný ani jeden z nich. To je zvláštne. Ani ten kto otročí, ani ten kto zotročuje. Rovnako ako Boh nemôže byť šťastný a my tak isto nie, ak do toho vzťahu s Bohom vnesieme tento princíp. Samozrejme že Boh nie je schopný nás zotročiť (niekedy by to bolo síce k nášmu prospechu), pretože my sme tak blázniví vo svojej slobode, že by nám prospelo, keby sme dostali za uši. Ale Boh toho nie je schopný, pretože sa nám iba

dáva a človek toho zneužíva stále znovu a tým deformuje svoju predstavu o Bohu i o sebe samom. A nie je šťastný. Ten človek predsa žil kresťanstvo, on má všetky sviatosti a všetky milosti a on nie je šťastný. Na dne jeho srdca je smútok a strach. Ďalším takým deformujúcim prístupom je, čo sa týka nepochopenia vzťahu medzi ľudskou slobodou a Božou všemohúcnosťou. Keď hovoríme, že Boh je všemohúci neznamená to, že mu budeme pripisovať kdejakú špatnosť. Tragédia na tom je, že mnohí ľudia na základe toho vzťahu alebo vzťahov ktoré prežili v detstve, si takýmto spôsobom deformujú predstavu o Bohu. Otec tomu mohol zabrániť a nezabránil tomu, matka ma mohla milovať a nemilovala ma, oni mohli to pre mňa urobiť a neurobili to... A ja svojmu Bohu hovorím - Otče. Keby som mal na to, tak jedného krásneho dňa by som dal otcovi zabrať! A pretože to proti Bohu nie je možné, tak vo svojom srdci mi rastie odpor. Voči Bohu, ktorý sa pozerá na zlo vo svete, sú katastrofy, umierajú nevinní, prečo nezabrání tým, ktorí robia zlo vo svete? Pretože pre mňa by bol ďaleko prijateľnejší Boh, ktorý človeku zoberie slobodu, iba aby všetko klapalo tak, ako chcem ja. Ale Boh je práve preto veľký, že človeku dal slobodu a tým nás povolal k obrazu Božiemu. I za cenu, že táto nedokonalosť človeka ako tvora, pretože ak má byť človek človekom, musí v sebe niesť určitú nedokonalosť, ináč by bol Bohom. Táto nedokonalosť je v skuline ľudskej slobody, ktorú ľudstvo zneužilo. A cez to všetko to Bohu stálo za to, aby človeka k tomuto povolaniu k životu povolal a aby sa človeku daroval. Pretože Boh pristupuje k človeku s presvedčením, že láska je viac než hriech, viac než akokoľvek zlo. Preto Boh túto medzeru v stvorení nahradzuje tým, že sám na seba berie vinu toho človeka a v Ježišovi Kristovi dáva ešte ďaleko väčšiu milosť, než bola daná ľuďom na počiatku. Ale to by sme sa dostali stranou. Tu nejde o to, že ten človek ktorý Bohu zazlieva nejaké veci vôbec nepochopil, že veľkosť Božia je práve v tom, že človeku daroval slobodu, že sám seba ohraničil vo svojej všemohúcnosti (príklad kameňa, ktorý Boh nemôže zdvihnúť - ten kameň ktorý nemôže zdvihnúť je ľudská sloboda). To je práve Božie veľdielo.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R.: Pane, náš Vládca, aké vznešené je tvoje meno na celej zemi!

1. Keď hľadím na nebesia, dielo tvojich rúk, na mesiac a na hviezdy, ktoré si ty stvoril:
2. čože je človek, že naň pamätáš, a syn človeka, že sa ho ujímaš?
- R.
3. Stvoril si ho len o niečo menšieho od anjelov, slávou a ctou si ho ovenčil
4. a ustanovil si ho za vládcu nad dielami tvojich rúk, všetko si mu položil pod nohy:
- R.
5. ovce a všetok domáci statok aj všetku poľnú zver,
6. vtáctvo pod oblohou a ryby v mori i všetko, čo sa hýbe po dne morskom.
- R.

Keď prišiel kardinál Tomko do jednej z afrických krajín, všade ho vítali s transparentmi a ováciami: „Nech žije Svätý Otec, nech žije Svätý Otec!“ Preľakol sa, že došlo k omylu, prichádzal tam totiž ako pápežský legát. Čoskoro ho upokojili: „My vieme, že nie ste Ján Pavol II., ale prichádzate v jeho mene, a preto vás vítame so všetkými poctami ako pápeža, veď vo vašej osobe prichádza k nám on sám.“ Veľmi dobre pochopili princíp zástupníctva. V civilnom živote to tak funguje v prípade veľvyslancov, ktorí v inej krajine vystupujú a rokujú v mene vlastnej. A podobne by to malo fungovať aj v živote každého kresťana, keďže v ňom pôsobí a prejavuje sa cez neho Otec, Syn i Duch Svätý. Je to naozaj tak?

Prísť na to, že jestvuje Boh - Stvoriteľ, plnosť dobroty, krásy a múdrosti, sa dá aj prirodzeným rozumom. Príroda nám jasne rozpráva o svojom pôvodcovi i o jeho vlastnostiach. To, že Boh je trojica osôb, rodina, v ktorej osoby viaže vzťah lásky, sa dozvedáme len zo Zjavenia, prijímame vierou a až praktizovaním viery zakúšame v živote. Aj v náboženskom živote si božské osoby akoby oddeľujeme. Raz myslíme na Boha Otca, inokedy sa pýtame, čo by na našom mieste robil Ježiš, inokedy zas prosíme o svetlo Ducha Svätého. Práve túto predstavu si treba poopraviť, veď prvá z piatich hlavných právd hovorí: „Boh je len jeden. Keď nám stekala po čele krstná voda, kňaz nás krstil „v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“. Tým sa Boh stal „dušou našej duše“. Keď bude kňaz žehnať hrob s našou rakvou, urobí znak kríža „v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“. A medzi týmito dvomi životnými medzíkmi začína kresťan každý deň a každú modlitbu „v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“. Na obraz Najsvätejšej Trojice sme boli stvorení a pred tvárou Najsvätejšej Trojice budeme skladať účty z celého nášho života.

V Ježišovi Kristovi neprišiel medzi nás len Syn, druhá božská osoba. Už pri zvestovaní spomína archanjel Gabriel všetky osoby Najsvätejšej Trojice, pri krste v Jordáne zostupuje Duch Svätý a zaznieva Otcov hlas a na kríži Ježiš odovzdáva v Duchu Svätom svojho ducha Otcovi. Filipovi povedal: „Kto mňa vidí, vidí aj Otca“ a o prislúbenom Duchu Svätom zas: „z môjho vezme a tak vám zvestuje“. S Ježišom Kristom je stále aj Otec aj Duch. Keď sa modlíme, nie sú to naše myšlienky a slová, ale Duch Svätý volá v nás „Abba, Otče“, slová, ktorými v láske oslovuje Syn Otca.

Najsvätejšia Trojica je úžasné tajomstvo. Žiť v nej a ona v nás, to mení hodnotu každého okamihu života. A pritom je to také ľahké. Stačí si uvedomiť, že keď sa prežehnávame pred modlitbou, prácou či spánkom, všetko robíme ako Boží vyslanci, že to s nami a v nás robí sám Boh, Otec i Syn i Duch Svätý.

Marián Gavenda

Úmysly Apoštolátu modlitby Jún 2010

Všeobecný: Aby každá národná a nadnárodná inštitúcia podporovala úctu voči ľudskému životu od počatia až po prirodzenú smrť.

Misijný: Aby menšinové cirkvi v Ázii medzi nekresťanskými národmi spoznali metódy odovzdávania evanjelia a radostne svedčili o tom, že patria Kristovi.

Úmysel KBS: Aby sa v láske Najsvätejšieho Srdca Ježišovho posilnila jednota kňazov a veriacich so svojimi biskupmi a Svätým Otcom. Na tento úmysel nech je s láskou obetovaná modlitba Cirkvi - liturgia hodín.

- *V piatok je prvý piatok v mesiaci. Spovedať budeme v pondelok – stredu od 17,30 h. a v piatok od 17,00 h. **Vo štvrtok na prikázaný sviatok nespovedáme!***
- *V sobotu je fatimská sobota, po svätej omši vás pozývame na modlitbu fatimského svätého ruženca.*
- *Budúca nedeľa je prvá v mesiaci. Po ruženci a litániách sa uskutoční výmena ružencových tajomstiev.*

Sväté omše v 9. týždni Cezročného obdobia (C)

31.V. pondelok

18.00 *Za živých a † členov Ružencového bratstva*

1.VI. utorok

18.00 *Za † Jozefa a Máriu Jurčovičových a tetu Augustínu*

2.VI. streda

18.00 *Za † Ivanu Bôžikovú (1. výročie)*

3.VI. štvrtok – Najsv.Kristovho Tela a Krvi – prikázaný sviatok

17.00 *Za zdravie a Božiu pomoc (50. výročie sobáša) – **Procesia k oltárikom!***

Lektori: Hrdlovičová, Blahová

4.VI. piatok - Prvý piatok

18.00 *Za † Jozefa Tekulu a rodičov*

5.VI. sobota - Fatimská sobota

8.00 *Za † Jána a Serafína Podmarčikových, zaťa Imricha a rodičov*

16.00 *Sobáš s omšou z nedele (Šmihul'a a Ondrušková)*

Upratovanie kostola č.d. 388 - 420

6.VI. 10. nedeľa cezročná - (C)

8.00 *Za † Antona a Máriu Hrozdnych a ich rodičov*
Lektori: Vrāblová, Jelínek

9.15 *Za farníkov*

Lektori: Polanská, Jurišová

Liturgický kalendár

31.V. pondelok sv.Petronela

1.VI. utorok sv.Justín, mučeník

2.VI. streda sv.Marcelín a Peter, mučeníci

3.VI. štvrtok **Najsv.Kristovho Tela a Krvi – prikázaný sviatok**

4.VI. piatok sv.Kvirín, biskup a mučeník

5.VI. sobota sv.Bonifác, biskup

Slovo na dnes

Anjel MIERU

Všetci túžime po mieri. Často však nenachádzame cestu, ktorá k nemu vedie. Na to potrebujeme anjela mieru, ktorý nás uvedie do tajomstva mieru, upokojí nás a daruje nám vnútorný aj vonkajší pokoj. Mier je vždy dar, s ktorým musí človek zaobchádzať zodpovedne. Keď nás sprevádza anjel mieru a daruje nášmu životu spokojnosť a uzmiernenie, mali by sme sa aj my stať zraniteľmi mieru pre iných. Ježiš velebí tých, čo sú blažení, sprostredkovateľov mieru, ktorí sa stali anjelmi mieru na tomto svete.

Keď premýšľame o tajomstve mieru, mali by sme sa na to pozrieť aj z jazykovednej stránky. V hebrejčine sa spomína shalom (pokoj). Keď sa ľudia zdravia, želajú si shalom, aby si dopriali všetko, čo človek potrebuje pre život: mier, naplnenie života, zdravie, blaho, šťastie a spokojnosť. Gréci prekladajú hebrejské slovo shalom ako eirene. To slovo vyjadruje blahobyt, ale aj pokoj, pokoj duše. Mier je pre Grékov stav pokoja, kde nie sú nijaké spory. V takomto stave pokoja a mieru si človek môže vybudovať bezpečnú existenciu a nadobudnúť blahobyt. Pokoj súvisí aj s harmóniou. Všetko sa so všetkým zhoduje a všetko spolu sedí. Keď sa všetko pre človeka zhoduje, môže žiť v zhode, v zhode so svojim srdcom, ale aj v zhode so svojimi bratmi a sestrami. Potom vznikne súzvuk srdca a harmónia vonkajších pomerov.

Latinské slovo pre mier pax pochádza zo slova pacisci a znamená: viesť rokovania, uzavrieť dohodu, uzavrieť zmluvu. Rimania dosahovali mier tak, že v rozhovoroch sa dohodli na spoločných pravidlách. V uzavretom zväzku sa obaja partneri zaväzujú, že dodržia spoločné dohovory. Tu je viditeľný dôležitý aspekt mieru. Ľudia sa musia spolu rozprávať, aby sa mohol dosiahnuť mier. Kto potláča svoje pocity, môže síce navonok udržať mier, no raz jeho potlačené agresie vyplávajú na povrch a ohrozia vonkajší mier. Nevyslovené pocity nás blokujú a vytvárajú medzi nami priepasť. Mier nebol pre Rimanov nikdy ideálnym stavom, ktorý jednoducho existuje. Treba ho dosiahnuť tak, že sa ľudia dohodnú na rovnakých princípoch. Vyžaduje si teda prácu a námahu. A potrebuje jasnosť. Mier vzniká len vtedy, keď počúvame druhého, a keď v spoločnom načúvaní vznikne kompromis, ktorý všetkým vyhovuje. Ideálny mier neexistuje, vždy ide iba o relatívny mier, ktorý vzniká medzi dvomi ľuďmi či dvomi skupinami.

Nemecké slovo pre mier Frieden má základ v slove frei, teda súvisí so slobodou. Slovo frei má indogermánsky koreň a znamená: „chrániť, šetriť, mať rád, milovať“. Slobodní ľudia sú tí, ktorých milujeme, a tým ich aj chránime. Práve okolo priateľov vytvárame ochranný múr a práve im poskytujeme mier. Mier je chránená oblasť, v ktorej sa slobodní ľudia zdržiavajú a stretávajú v priateľskom duchu. No mier súvisí aj s priateľstvom a s láskou.

Okrem mieru medzi ľuďmi poznáme aj vnútorný mier, pokoj duše. Tu ide o ochranu vnútorného priestoru našej duše, do ktorého nedovolíme preniknúť našim nepriateľom. Pre raných mníchov bolo najdôležitejšou úlohou dosiahnuť vnútorný mier. To sa dialo dvomi spôsobmi. Raz tak, že chránili priestor duše pred votrelcami, pred vášnivými myšlienkami, ktoré by sa chceli zmocniť človeka. Druhý spôsob spočíval v tom, že človek síce dovolil vášňam vstúpiť do duše, ale potom s nimi vyjednával. Chcel zistiť, aké majú úmysly, a potom využiť silu, čo sa v nich skrývala. Takýmto spôsobom sa z nepriateľov stali priatelia. Vášne slúžili duši a jej vnútornému mieru. Ochránili ju namiesto toho, aby proti nej bojovali. Mnisi sa oboznámili s vášňami a aj sa s nimi spriatelili. Takto mohli žiť bez strachu. A boli oslobodení od prenášacích mechanizmov, prostredníctvom ktorých vzniká toľko nepriateľstiev. Keďže poznali vášne vo svojom srdci, už ich neprenášali na iných. Kto nepozná sám seba, objaví svoje nevedomé emócie a potreby u druhých, a tam aj proti nim bojuje. Tak vzniká nepriateľstvo a nenávisť. Len ten,

kto žije v mieri sám so sebou, môže vytvárať mier aj smerom navonok. Kto nenávidí sám seba, aj okolo seba šíri nenávisť. A kto je vnútorne rozorvaný, rozoráva aj ľudí okolo seba.

Biblia vie, že človek sám od seba nie je schopný uzavrieť mier sám so sebou, s prírodou a s ľuďmi. Preto musí zasiahnuť sám Boh. Posiela svojho syna Ježiša Krista, veľkého posla mieru. Evanjelista Lukáš zvestuje Ježiša, ktorý na rozdiel od mierového cisára Augusta prináša celému svetu mier bez zbraní, len prostredníctvom svojej lásky. Keď sa narodil, anjeli z neba ohlásili na celom svete mier. Anjeli nám otvárajú oči pre mier, ktorý nie sme schopní sami dosiahnuť. No anjeli nie sú len zvestovateľmi mieru, ale nám ho aj prinášajú. Umelci často zobrazovali anjelov mieru na mostoch či námestiach. Mali chrániť mesto alebo krajinu a zabezpečiť im mier. Anjel mieru však nie je zodpovedný iba za krajinu, ale stará sa aj o tvoj vnútorný mier. Chcel by ťa ochrániť pred uzavretím mieru, z ktorého cítiť lacný kompromis. Anjel mieru ti chce otvoriť oči, aby si pochopil, že mier je možný iba tam, kde sa všetci zúčastní môžu vyjadriť a kde sa berú do úvahy ich potreby. Mier, ktorý niečo znamená, musí zohľadňovať pravdu. A nepozná víťazov ani porazených. Anjel mieru by chcel, aby si bol v harmónii sám so sebou. A chcel by poskytnúť mier všetkým ľuďom, mier, ktorý znamená harmóniu, súzvuk, zdravie a blaho, a zároveň aj spokojnosť, voľnosť, lásku a šťastie.

Želám ti, aby si dôveroval anjelovi mieru, aby si sa ním nechal pozvať na rozhovor s nepriateľmi tvojej duše, na rozhovor s cudzími a neznámymi okolo teba, aby si mohol uzavrieť dohodu, ktorá niečo znamená. Len tak môže vzniknúť mier, priestor lásky a slobody. Priestor, kde prichádza zdravie, blaho a blahobyt, a kde dosiahneš súlad so sebou a so všetkým tvorstvom.

Ansel Grün „Anjeli pre život“

Klaniam sa ti

Všemohúci a večný, svätý a nepochopiteľný Bože. Padám pred tebou na kolena a klaniam sa ti.

Daruj mi ducha pravej poklony, v ktorom s celou dušou stojím pred tebou a zabúdam na seba.

Túžim po tom, aby si sa ma pri modlitbe dotkol, takže už nebudem považovať za dôležité premýšľať o vlastnej existencii.

Keby som vedel takto sa ti klaňať, bol by som skutočne slobodný od svojho úzkoprsého uvažovania, v ktorom stále krúžim okolo seba a chcem vedieť, načo je dobré modliť sa.

Ty si môj Stvoriteľ

a ja som tvoje stvorenie.

Klaniam sa ti ako svojmu Pánovi a Stvoriteľovi, ktorému za všetko vďačím,

ktorý stojí v každom okamihu pri mne.

Naplň ma duchom modlitby, aby som si uvedomil tvoju veľkosť a aby ma tvoja láska zachvátila tak, že ma už nič iné nebude zaujímať.

Potom budeš už len ty určovať moju existenciu a ja sa budem skláňať pred tvojou tajomnou láskou.

Svätý Bože, splň moju túžbu správne sa ti klaňať a v modlitbe získať slobodu od všetkého, čo ma zväzuje.

Amen.

Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce“ - modlitby

Priatel'ia

„Kam ideš?“ opýtal sa otec Patrika. Ten už držal kľučku v ruke. „Von“, odpovedal. „Kam von?“ opýtal sa otec. „Len tak“, Patrik nato. „A s kým?“ opýtal sa otec. „Ach...“, povedal Patrik. „Aby bolo medzi nami jasno“, povedal otec, „nechcem, aby si sa túlal s tým Benjamínom!“ „Ale prečo nie?“ opýtal sa Patrik. „Lebo nie je vhodný pre teba“, povedal otec. Patrik sa bez slova pozeral na otca.

„Vieš predsa, že ten Benjamín je... no povedzme duševne zaostalé dieťa“, povedal otec. „Benjamín je v poriadku“, povedal Patrik. „Možno, otec nato. „Ale čo sa môžeš od neho naučiť?“ „Ja sa predsa nechcem od neho učiť“, odvetil Patrik. „Od každého, s kým sa stretávame, by sme sa mali niečo naučiť“, povedal otec. Patrik pustil kľučku.

„Učím sa od neho robiť papierové loďky“, povedal. „To si vedel už ako štvorročný“, povedal otec. „Ale odvtedy som to zabudol“, povedal Patrik. „A čo ešte?“ pýtal sa ďalej otec. „Čo ešte robievate?“ „Beháme“, povedal Patrik. „Všetko si obzeráme a tak...“ „Nemôžeš to robiť aj s iným chlapcom?“

„Áno“, prikývol Patrik. „Ale Benjamín vidí viac“, povedal nakoniec. „Čo vidí viac?“ opýtal sa otec. „Všeličo“, povedal Patrik, „listy a kamienky, ohromné kamienky. A vie, kde sú mačky. A aj mu prídu, keď ich zavolá!“ „Hm“, začal zase otec, „dobre počúvaj, čo ti teraz poviem“, povedal veľavravne. „V živote je dôležité, aby sme sa usilovali dostať sa vyššie.“

„Čo to znamená?“ opýtal sa Patrik, „čo je to dostať sa vyššie?“ „To znamená, že si musíme hľadať kamarátov, od ktorých sa možno niečo naučiť, ktorí sú trochu múdrejší ako my sami.“

Patrik hodnú chvíľu mlčal. „Ale“, povedal napokon, „keď si myslíš, že Benjamín je hlúpejší ako ja, potom je preňho predsa dobre, že má mňa, nie?“

Mozaika radosti II

Lectio divina

Úplná pravda o Bohu

Jn 16,12-15
¹²Ešte vám mám toho veľa povedať, ale teraz to nemôžete zniesť. ¹³Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy, lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť, čo počuje. A zvestuje vám aj to, čo príde. ¹⁴On oslávi mňa, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. ¹⁵Všetko, čo má Otec, je moje, preto som vám povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám.

Ďalšie čítania: Prís 8,22-31; Ž 8,4-9; Rim 5,1-5

ČÍTANIE:

Nachádzame sa pri Poslednej večeri, pri podstate Ježišovho učenia. Ježiš má teraz veľa čo povedať, aby tak pripravil svoju veriacu skupinu učeníkov na traumatické udalosti, ktoré sú neodvratne pred ním.

Stredobodom pozornosti je naďalej Duch Svätý. Tu Ježiš učí, že úlohou Ducha Svätého je „uviesť nás do celej

pravdy“ a že Duch Svätý nám „zvestuje, čo príde“, (verš 13).

V tejto chvíli mohol Ježiš lepšie vysvetliť učeníkom to, čo sa išlo diať, ale on vie, že by už viac nepochopili. Tak sa namiesto toho rozhodne umožniť im letmo nazrieť na konanie Ducha Svätého. Po Ježišovom vzkriesení Duch Svätý pomôže učeníkom pochopiť, čo potrebujú vedieť, aby mohli žiť vo vzťahu s Bohom, a dáva im silu, ktorú na to potrebujú. (Sk 1,8).

Ježiš viac vysvetľuje vzťah medzi Duchom Svätým, Otcom a sebou. Duch Svätý nám pomáha porozumieť a vidieť pravdu o Bohu a sprevádza nás. Týmto spôsobom prináša slávu Otcovi a Synovi. Tri osoby Svätej Trojice sú jedno a to isté v absolútnej jednote.

MEDITÁCIA:

Rozmýšľajme o slovách „uvedie vás do celej pravdy“. Čo to pre nás znamená? Potrebujeme ešte aj dnes, aby Duch Svätý konal v našich životoch? Čomu nás tento úryvok učí o tom, ako nám Duch Svätý pomáha?

Ako by sme sa cítili, keby sme niekomu darovali dar, ktorý by úplne ignoroval?

Cítíme sa niekedy vinní preto, že ignorujeme tento drahocenný dar od Boha a považujeme ho za niečo úplne samozrejmé?

Čo sa môžeme naučiť z dnešného čítania o skrytom živote Najsvätejšej Trojice?

MODLITBA:

„...lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“ (Rim 5,5.)

Ďakujeme Bohu za jeho lásku k nám a za to, že nám dáva dar Ducha Svätého. Prosíme Boha o to, aby nám pomohol intenzívnejšie sa tešiť z tejto lásky, a o ochotu podeliť sa o túto lásku s ľuďmi okolo seba.

Už ste zažili ten mimoriadny pocit počas modlitby alebo čítania Písma, keď vám Duch Svätý niečo nové objasnil? Poprosme o to Boha v tomto týždni.

KONTEMPLÁCIA:

Už ste si niekedy všimli nekonečnosť neba, mora alebo krajiny a cítili sa maličkí v porovnaní s nimi?

Strávme nejaký čas v úžase spolu so Žalmistom a zamyslime sa, prečo by sa Stvoriteľ celého vesmíru mal starať práve o teba alebo o mňa.

„Keď hľadím na tvoje nebesia, dielo tvojich prstov, na mesiac a hviezdy, ktoré si upevnil, pýtam sa: Čo je človek, že naňho pamätáš, a syn človeka, že sa ho ujímaš?

Urobil si ho len o niečo menším než nebeské bytosti.

Korunoval si ho slávou a dôstojnosťou.

Ustanovil si ho za vládcu nad dielom svojich rúk, všetko si mu položil pod nohy...“ (Ž 8,4-7)

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku